

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/9/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115204890
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kálmánová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4115204890.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Márie Malíkovej, v právnej veci žalobcu: U. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. A., G. XXX, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Košice, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o zaplatenie sumy vo výške 674 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 17C/102/2015-122 zo dňa 20. marca 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcich výrokoch (výroky I. a II.) **p o t v r d z u j e**.

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku (výrok III.) a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania (výrok IV.) **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. V záhlaví označeným rozsudkom súd prvej inštancie určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov číslo XXXXXXXXX zo dňa 27. 01. 2012 je neplatná (výrok I.). Žalovanému uložil povinnosť do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 870 eur spolu s 8,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 578 eur, počnúc od 25. 02. 2015 až do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 292 eur počnúc od 13. 09. 2016 až do zaplatenia (výrok II.). Vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III.). Žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 80 % (výrok IV.). Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ustanovením § 470 ods. 1, 2, § 290 § 137 písm. c/, d/ CSP, § 451 ods. 1, ods. 2, § 456, § 458 ods. 1, § 551 ods. 1, 2, § 488 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. d/, § 11 ods. 1, § 9 zákona číslo 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy).

1.2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa po pripustení zmeny žaloby domáhal určenia, že dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov č. XXXXXXXXX zo dňa 27. 01. 2012 je neplatná a zároveň žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť sumu 966 eur, úrok z omeškania 8,05 % ročne zo sumy 674 eur od 25. 02. 2015 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 292 eur od 13. 09. 2016 do zaplatenia dôvodiac tým, že so žalovaným uzavreli dňa 27. 01. 2012 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXX, na základe ktorej mu žalovaný poskytol sumu 600 eur, odplata označená ako príslušný poplatok bola dohodnutá na sumu 576 eur. Úver sa zaviazal zaplatiť v 12 splátkach. Zároveň tvrdil, že zmluva obsahuje väčšie množstvo ustanovení, ktoré možno kvalifikovať ako neprijateľné zmluvné podmienky a ustanovení, ktoré sú v rozpore so zákonom a dobrými mravmi, pričom za najrozpornejšie a v zrejmom a hrubom rozpore s dobrými mravmi sú ustanovenia týkajúce sa odplaty, ktorá je 95,99 %, čo niekoľkonásobne prevyšovalo odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch a je v rozpore s ustanovením § 53 ods. 56

Obč. zákonníka. Namietal tiež absenciu podstatných obligatórnych náležitostí zmluvy a to údaj o druhu spotrebiteľského úveru, dobu trvania zmluvy ako aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a v dôsledku tejto absencie má žalovaný nárok len na vrátenie ním poskytnutej istiny - pôžičky vo výške 600 eur. Uvedením do omylu zo strany žalovaného uhradil na jeho účet sumu vo výške 1.274 eur, čím hradil o 674 eur viac a táto suma predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Nakoľko žalovaný napriek výzve dlžnú sumu nevrátil, uplatnil si aj zákonný úrok z omeškania.

1.3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť a vzniesol námietku premlčania.

1.4. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním preukázané, že predmetná zmluva je spotrebiteľská, a preto musí obsahovať náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Skúmajúc zmluvu dospel k záveru, že v nej nie je uvedená konečná splatnosť pôžičky (§ 9 ods. 2 písm. f/). Dojednanie, že dlžník je povinný splácať úver do okamihu úplného uhradenia čerpaného úveru vrátane príslušenstva podľa súdu nezodpovedá zákonnej požiadavke. Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy nadobudne konečnú splatnosť.

1.5. Ďalej zistil, že v zmluve absentuje údaj o výške úrokovej sadzby a o ročnej percentuálnej miere nákladov vypočítanej na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy a preto je úver bezúročný a bez poplatkov, a preto žalovaný nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru, poplatkov za upomienky a ani žiadnych iných poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutého úveru po odrátaní plnenia zo strany žalobcu. Zo Zmluvy o úvere vyplýva, že žalobcovi bola poskytnutá suma len vo výške 600 eur, čo nebolo sporné a žalobca uhradil žalovanému sumu 1.470 eur, ku dňu vydania neodkladného opatrenia sumu 1.566 eur, preto je žalovaný povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 870 eur, ako plnenie prijaté bez právneho dôvodu.

1.6. Po pripustení rozšírenia petitu bolo predmetom sporu zaplatenie sumy 966 eur a vychádzajúc z tvrdenia žalobcu, že uhradil žalovanému sumu 1.566 eur, ale preukázal uhradenie len čiastky 1.470 eur, čiže neuniesol dôkazné bremeno, súd nad túto sumu žalobu zamietol.

1.7. V časti žaloby týkajúcej sa určenia neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy uviedol, že hoci bola uzatvorená na samostatnom tlačive, má charakter štandardnej zmluvnej podmienky používanej žalovaným pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľských úveroch so spotrebiteľmi. Občiansky zákonník v ust. § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také, s ktorými sa spotrebiteľ nemal možnosť vopred oboznámiť pred podpisom zmluvy a nemohol ovplyvniť jej obsah. Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov, ak má byť súdmi akceptovaná, musí byť výsledkom zmluvnej autonómie strán a slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Žalovaný ako veriteľ formulárovou zmluvou do prejavu vôle žalobcu k uzavretej zmluve o úvere, o uzavretie ktorého len mal záujem, zahrnul bez ďalšieho automatické uzavretie dohody o zrážkach zo mzdy. Na uvedenom nemení nič ani tá skutočnosť, že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov bola uzatvorená na samostatnom tlačive. Toto tlačivo malo typový formulárový charakter, ktorý žalobca nemohol ovplyvniť. Uvedené zmluvné dojednanie tak vnucuje žalobcovi ako spotrebiteľovi určité správanie, konanie, pričom tým zvyhodňuje poskytovateľa služby ako príjemcu plnenia, čím je spôsobená nerovnováha zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Samotná dohoda predložená žalovaným o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov nie je založená na objektívnom vyhodnotení výšky dlhu, ale na nútenej subjektívnej predstave veriteľa o výške pohľadávky a jej príslušenstva. Z tohto dôvodu je potom potrebné poskytnúť žalobcovi ako spotrebiteľovi ochranu s ohľadom neexistencie nebezpečenstva, že na základe zrážok zo mzdy na základe dohody sa umožňuje uhradiť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok bez súdnej kontroly, na ktorú skutočnosť musí byť braný ohľad. Uvedená dohoda sa tak stáva inštitútom, ktorý umožňuje obísť dôležitý prvok újného práva, a to ex offo súdnu kontrolu zmluvných podmienok, čo spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. V opačnom prípade by inštitút dohody o zrážkach zo mzdy umožňoval veriteľovi dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky siahnutím na majetok dlžníka bez predchádzajúceho odobrenia súdom, či iným nezávislým orgánom. Bez toho, aby súdny orgán vyhodnotil skutočnú existenciu a výšku dlhu, si takúto výšku celú v dohode o zrážke zo mzdy diktuje veriteľ sám a vykonávajú sa tak zrážky zo mzdy dlžníka, pričom dlžník nemá možnosť priamo ich zastaviť. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa a je v rozpore s ustanovením § 53 Občianskeho zákonníka, keď žalobca v čase vzniku úverovej zmluvy bol

nútený uzatvoriť i dohodu o zrážkach zo mzdy, resp. podpísanie tejto dohody podmieňovalo poskytnutie úveru.

2. Proti zamietajúcej časti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok zmeniť a zaviazat' žalovaného zaplatiť mu sumu 966 eur s 8,05% úrokom z omeškania ročne zo sumy 674 eur od 25. 02. 2015 do zaplataenia a s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 292 eur od 13. 09. 2016 do zaplataenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznať mu nárok na náhradu trov konania. Nesúhlasil so záverom súdu, že nepreukázal úhradu sumy 1.566 eur, pretože podaním z 09. 06. 2017 navrhol zmenu žaloby a poukázal na to, že do podania návrhu na zmenu žaloby zaplatil celkovo 1.566 eur. Návrh podal elektronicky spolu s prílohami a po výzve na vrátenie plnenia prijatého bez právneho dôvodu ako výpisom z klinickej zóny žalovaného, z ktorého vyplýva výška jeho plnenia v sume 1.566 eur. Z tohto podania predložil výpis z portálu e-žaloby, z ktorej vyplýva, že prílohou návrhu na pripustenie zmeny žaloby bol len výpis klientskej zóny žalovaného, ktorú výšku plnenia preukazoval. Súd neprihliadol na predložené listinné dôkazy, keďže výška celkového jeho plnenia bola jednoznačne preukázaná. Ak by aj vychádzal z toho, že nepredložil dôkaz o celkovom plnení v sume 1.566 eur, ale len v sume 1.470 eur, bolo potrebné prihliadnuť na to, že podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela sa považujú za nesporné. Toto má praktický význam vo fáze dokazovania, podanie z 09. 06. 2017 na pripustenie zmeny žaloby na zaplataenie sumy 966 eur s príslušenstvom na zaplataenie sumy 1.566 eur. Od tohto podania žalovaný nenamietal, mal vedomosť o jeho tvrdeniach, preto bola táto skutková okolnosť nesporná a nebolo potrebné ju osobitne preukazovať.

2.2. Ďalej namietal správnosť výroku o trovách konania, keď súd mal zohľadniť všetky nároky uplatňované žalobou; z bodu 40. rozhodnutia je zrejmé, že sa riadil pomerom úspechu a neúspechu aj z nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, neprihliadol aj na to, že sa domáhal určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, ktorému návrhu súd vyhovel. Preto je nesprávne vychádzať len z hodnoty sporu tvoreného nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia. Poukázal v tejto súvislosti na rozsudok KS Žilina sp. zn. 10Co/314/2014 z 26. 04. 2018, ktorý vyslovil, že celková úspešnosť v spore je výsledkom úspešnosti strán ohľadne v oboch nárokoch. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/192/2014.

3. Žalovaný odvolaním napadol vyhovujúcu časť výroku rozsudku, ktorý navrhol zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. Poukázal na to, že so žalobcom uzatvoril úverovú zmluvu dňa 27. 01. 2012, podľa ktorej mal poskytnúť dlžníkovi úver 600 eur a ten sa zaviazal zaplatiť príslušný poplatok vo výške 576 eur, v dôsledku čoho mal celkove zaplatiť sumu 1.176 eur v 12. splátkach po 98 eur. S poukazom na uvedené preto namietal správnosť záveru súdu o absencii výšky, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy; podľa jeho názoru zmluva má všetky zákonom stanovené náležitosti. Ďalej poukázal na skutočnosť, že v čase uzavretia zmluvy neexistoval všeobecný záväzný právny predpis, ktorým bola stanovená maximálna prípustná výška úrokov, teda je potrebné vychádzať z § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého odplata nesmie prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Nemožno sa dovolávať iba údajov bánk, taký postup je v priamom rozpore s citovaný ustanovením. Definovanie výšky odplaty s poukazom na údaje bánk bolo možné do 31. 10. 2008 alebo do 31. 05. 2010, preto by súd mal prihliadať na úrokovú sadzbu stanovenú spoločne pre banky a nebankové leasingové a iné spoločnosti. Naviac, zákon zakazuje len podstatné prevýšenie. Rozhodovacia prax nebankových subjektov vychádza z názoru, že u nich nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami. Je nutné vziať do úvahy, že v prípade týchto finančných prostriedkov je požadované porovnanie s bankami menšie, zabezpečenie a požiadavky klientov sú vybavované pružnejšie ako tomu býva u bánk. Pre stanovenie úroku pre tento typ pôžičky je nutné zistiť, aká výška úroku bola požadovaná obdobnými podnikateľskými subjektami v prípade zmlúv o krátkodobej pôžičke a úvere v určitom období a poukázal na rozhodnutie Vrchného súdu Praha sp. zn. 12Cmo/95/2005. Zdôraznil, že požadovaný poplatok dlžníkovi v čase uzatvorenia zmluvy vyhovoval, nič nenamietal, peňažné prostriedky prevzal, potvrdil výšku poplatku, ktorý je zreteľne uvedený hneď pri sume poskytnutého úveru. Poukázal na rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 9Co/343/2013, ktorý vychádzal z obdobného právneho názoru. Ďalej uviedol, že nedostatok opatrnosti spotrebiteľa nespôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Tu poukázal na rozsudok Súdneho dvora 12. 01. 2006 sp. zn. C-361/04 vo veci Claude Ruisz. K ust. § 39 Občianskeho zákonníka uviedol, že jednotlivými splátkami sa hradí najprv istina úveru a po jej uhradení zostatok úveru, vrátane úrokov

a poplatkov. Nezdiera názor, že sa bezdôvodne obohatil, plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere a dôvod nikdy neodpadol. Dohoda o zrážkach zo mzdy bola dojednaná písomne, spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti právneho úkonu, možnosť zabezpečenie záväzku je esenciálnou zložkou každého zmluvného vzťahu. Obsahuje tiež súhlas dlžníka so zrážkami. Táto dohoda predstavuje len jeden zo zabezpečovacích inštitútov a jej nerealizovaním by žalobcovi vznikla závažnejšia ujma ako je realizovaním, alebo by sa jeho záväzok zvyšoval. Inštitút zrážok zo mzdy upravuje § 551 Občianskeho zákonníka a je to legitímny prostriedok slúžiaci veriteľovi na zabezpečenie jeho dlhu. Obsahuje všetky dohody a obsahuje všetky náležitosti a to písomnú formu, súhlas dlžníka, právo dohodnutých podmienok a uvedenie platiteľa mzdy a ďalšie, preto ju nemožno vyhlásiť za neplatnú. Poprel, že by v prípade dohody mohlo dôjsť k nekontrolovateľnému konaniu z jeho strany, pretože v citovanom ustanovení OZ stanovuje limit výšky vykonávaných zrážok. Žalobca mal možnosť súhlasiť alebo nesúhlasiť s dohodou, resp. túto odmietnuť. Poukázal tiež na § 55 ods. 7, ktorý umožňuje zabezpečenie splnenia záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy, nepripúšťa prevodom práva k nehnuteľnosti, teda aj zákonodarca zakáže použitie jedného zabezpečovacieho prostriedku a v ostatných mlčí, je zjavné, že ostatné prostriedky sú v spotrebiteľských zmluvách povolené. Tento platí aj v prípade zák. č. 129/2010 Z. z., ktorý vyslovene uvádza, ktoré úvery sa nepovažujú za spotrebiteľské, pričom medzi ne radí napr. zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti, ktoré sa od spotrebiteľa vyžaduje, aby ako zábezpeku uložil do úschovy veriteľa hnutelnú vec a zodpovednosť spotrebiteľa sa obmedzuje výlučne na túto založenú hnutelnú vec. Z toho možno a contrario vyvodiť, že ostatné zabezpečovacie spôsoby, vrátane dohody sú prípustné.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného k dohode o zrážkach zo mzdy zotrval na dôvodoch jej neplatnosti a neprijateľnosti ako ich uvádzal v žalobe. Zopakoval, že uzatvorenie tejto dohody bolo neodmysliteľnou podmienkou uzavretia úverovej zmluvy a keďže sa nachádzal vo finančnej tiesni nemal na výber. Žalovaný pri uzatváraní úveru túto dohodu predložil spolu so zmluvou a z jeho konania vyplýva, že všetky dokumenty predložené sú súčasťou samotnej zmluvy o úvere a bez podpísania niektorého z týchto dokumentov nebolo možné uzavrieť zmluvu. Podľa jeho názoru odmietnuť uzavretie dohody treba skúmať z objektívneho hľadiska, nepostačuje zakotvenie takéhoto ustanoveného textu do dohody, navyše samotný text dohody vyslovene neustanovuje žiadnu možnú dohodu neuzavrieť bez toho, aby bola uzavretá zmluva o úvere. Dohoda o zrážkach obsahuje vyhlásenie, že účastníci ju uzatvárajú podľa slobodnej vôle, avšak z nich nie je možné jednoznačne vyčítať, či uzavretie dohody je podmienkou samotnej úverovej zmluvy. Ani jej obsah nemohol nijako ovplyvniť a ani vylúčiť niektoré ustanovenia. Zabezpečenie záväzku žalobcu ako dlžníka dohodu o zrážkach zo mzdy bez vyplnenia dlžnej sumy a určenia presných pravidiel predstavuje neprijateľnú a neprimeranú požiadavku poskytovateľa úveru. Bez uvedenia dlžnej sumy umožnil veriteľovi hocikedy domáhať sa plnenia prostredníctvom zrážok zo mzdy v ľubovoľnej výške. Ako spotrebiteľ si takýmto spôsobom neprimerane zhoršil svoje postavenie voči dodávateľovi bez toho, aby bol vyslovene upozornený, resp. poučený o dôsledku uzavretia takejto dohody. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia viacerých Krajských súdov v Prešove, v Nitre, v Košiciach, v Banskej Bystrici, ktorý dohodu o zrážkach zo mzdy považovali za neprijateľnú zmluvnú podmienku z dôvodu v nich uvádzaných. V závere poukázal, že ak sa vykonávajú zrážky vyššie ako pri výkone rozhodnutia, ide o neplatný právny úkon v zmysle § 39 ods. 1 a je aj nekalou podmienkou spotrebiteľských zmlúv v zmysle čl. 6 Smernice rady 95/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu zotrval na dôvodoch svojho odvolania, ktoré považuje za dostatočné a navrhol vyhovieť odvolaniu v zmysle jeho odvolacieho petitu.

6. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP), viazaný rozsahom odvolania a dôvodmi odvolania oboch strán sporu (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je v I. a II. výrokoch napadnutých odvolaním žalovaného vecne správny. Preto rozsudok v tejto časti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a na túto časť rozsudku zároveň aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Čo sa týka rozhodnutia o odvolaní žalobcu v časti III. zamietajúceho výroku týkajúceho sa rozšírenia žaloby a súvisiaceho IV. výroku o trovách konania zrušil a v tejto časti vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a § 391 ods. 1 CSP. Zároveň odvolací súd

zmieňuje, že V. výrok, odvolaním napadnutý nebol, preto tento nadobudol právoplatnosť. Odvolací súd sa stotožnil s I. a II. výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie a na dôvažok k tomu dodáva nasledovné:

7. Podľa obsahu spisu strany sporu uzavreli dňa 27. 01. 2012 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi sumu vo výške 600 eur ako úver, odplata bola v zmluve dohodnutá na sumu 576 eur, teda žalobca bol žalovanému povinný vrátiť sumu 1.176 eur. Žalobca sa podanou žalobou domáhal tohto, aby súd určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov č. XXXXXXXXXX zo dňa 27. 01. 2012 je neplatná, že úver je bezúročný a bez poplatkov, a teda žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 674 eur spolu s 8,05 % úrokom z omeškania ročne počnúc od 25. 02. 2015 až do zaplatenia. V predmetnej veci súd na základe návrhu žalobcu nariadil neodkladné opatrenie a to uznesením č. k. 17C/102/2015 - 14, zo dňa 23. 03. 2015, ktorým uložil žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu práva na zrážkach zo mzdy žalobcu vyplývajúce z dohody o zrážkach zo mzdy a v iných príjmov č. XXXXXXXXXX uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 27. 01. 2012 s tým, že uvedené uznesenie o neodkladnom opatrení bolo v dôsledku odvolania podaného žalovaným potvrdené uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/930/2015 - 56 zo dňa 14. 10. 2015. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 17C/102/2015-96, zo dňa 28. 09. 2017 pripustil zmenu žaloby tak, že dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov č. XXXXXXXXXX zo dňa 27. 01. 2012 je neplatná, že žalovaný je povinný do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 966 eur, úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 674 eur od 25. 02. 2015 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 292 eur od 13. 09. 2016 do zaplatenia.

8. Súd prvej inštancie následne rozhodol tak, že určil dohodu o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov za neplatnú (výrok I.), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 870 eur spolu s 8,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 578 eur, počnúc od 25. 02. 2015 až do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 292 eur počnúc od 13. 09. 2016 až do zaplatenia (výrok II.) a vo zvyšku, t. j. v rozsahu časti žalobcom rozšíreného nároku vo výške 96 eur žalobu zamietol (výrok III.) s tým, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 80 % (výrok IV.) a posledným výrokom rozhodol o tom, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (výrok V.).

9. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu a po prejednaní veci v nadväznosti na súdom prvej inštancie aplikované zákonné ustanovenia týkajúce sa spotrebiteľského vzťahu strán sporu dospel k záveru, že právnomu záveru prezentovanému súdom prvej inštancie (v súvislosti s výrok I. a II.) na podklade ním zisteného skutkového stavu niet čo vytknúť. Odôvodnenie napadnutého v tejto časti rozsudku dáva odpoveď na všetky žalovaným namietané skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa odvolací súd stotožnil, a na ktoré v podrobnostiach aj poukazuje s tým, že rozhodnutie súd prvej inštancie v tejto časti nepovažuje za arbitrárne, je logicky zdôvodnené a vychádza z podkladov - dôkazov doloženými do spisu - a tiež zo správne zisteného skutkového stavu.

10. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že uvedené jednostranné dojednania dohody o zrážkach zo mzdy znevýhodňujú žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý sa musí podriaďiť dojednaniám, pričom z predtlačte textu je zrejmé, že išlo o formulárové znenie, ktoré nemal možnosť meniť či iným spôsobom korigovať a ustanovenia boli vopred do zmluvy - dohody zakomponované. Odvolací súd poukazuje aj na to, že spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu, najmä ak existuje nebezpečenstvo, že sa v eurokonformnom procese zrážok zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy zabezpečuje a umožňuje uhradiť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok bez súdnej ochrany, na ktorú skutočnosť musí brať súd ohľad (porovnaj rozsudok C - 106/77 Simmenthal). Ak by vnútroštátne právo umožnilo obísť takéto preskúmanie prostredníctvom dohody o zrážkach zo mzdy, išlo by o pozbavenie Smernice 93/13/EHS jej účinku. Preto v konečnom dôsledku aplikovanie tak významného zabezpečovacieho inštitútu, akým je dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorý dodávateľovi umožňuje svojvoľne nadiktovať výšku pohľadávky za účelom mimosúdnej exekúcie majetku spotrebiteľa vo formulárovej zmluve, hodnotí odvolací súd ako zlý úmysel, ktorému za žiadnych okolností sa nemôže poskytnúť právna ochrana. Je potrebné si uvedomiť, že dlžník sa pri realizácii neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy dostáva do pozície subjektu strácajúceho právo disponovať so svojim vlastným majetkom reprezentovaným príjmom dosahovaným za výkon svojej pracovnej činnosti. Navyše, pri zrážkach zo mzdy nie je možné preveriť, či sú zo mzdy zrážané len tie finančné nároky, ktoré dodávateľovi aj prináležia a nie aj tie, na ktoré nemá právny nárok, a to s poukazom na potrebu riadneho vyhodnotenia spotrebiteľskej zmluvy. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje veriteľovi dosiahnuť

uspokojenie pohľadávky siahnutím na majetok dlžníka bez predchádzajúceho odobrenia súdom či iným nezávislým tribunálom. V podstate ide o exekúciu majetku s tým rozdielom, že ju nevykonáva súd, ale spravidla podnikatelia. Pritom ide okrem iného aj o otázku, či dlh existuje a v akej výške. Výšku dlhu si veriteľ sám diktuje, vykonávajú sa zrážky zo mzdy dlžníka a dlžník nemá možnosť ich priamo zastaviť. Dlžník je tak vystavený jedine konaniu a rozhodovaniu veriteľa.

11. Rovnako tak sa odvolací súd stotožnil s poudením úverovej zmluvy ako bezúročnej a bezpoplatkovej, a to z dôvodu, že z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 27. 01. 2012 jednoznačne vyplynulo, že v tejto zmluve úplne absentujú najmä dojednania o výške úrokovej sadzby za poskytnutý úver (§ 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z.) a RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z.), ktoré náležitosti boli v čas uzatvorenia zmluvy podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. podstatnými náležitosťami úverovej zmluvy (účinnnej v čase uzatvorenia úverovej zmluvy- účinnosť zákona č. 129/2010 od 01. 12. 2011 do 31. 12. 2012). Vyššie citovaný zákon o spotrebiteľských úveroch absenciu obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Na základe uvedeného sa teda odvolací súd plne stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru. Preto ak žalobca zaplatil žalovanému viac ako istinu vo výške 600 eur, tak zvyšok plnení poskytnutých žalobcom žalovanému je nevyhnutné považovať za bezdôvodné obohatenie s tým, že žalobcovi vznik nárok na jeho vrátenie.

12. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy ako aj o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a rozhodnutie súdu prvej inštancie v týchto častiach (výrok I. a II.) považoval za vecne správne, a preto ho aj v tejto časti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a zároveň z uvedených dôvodov vyhodnotil odvoláciu argumentáciu žalovaného za nedôvodnú a nespôsobilú privodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia.

13. Odvolací súd posudzujúci odvolanie žalobcu uvádza, že žalobca ako odvolateľ napadol rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním, keď v jeho úvode uviedol, že ho podáva voči výroku II., III. a IV. Odvolací súd už na tomto mieste uvádza, že posudzujúci odvolanie žalobcu podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) a vychádzajúc z vecne vymedzených odvolacích dôvodov je zrejmé, že odvolanie žalobcu smeruje len proti zamietajúcemu III. výroku a na ňom závislému IV. výroku o trovách konania rozsudku súdu prvej inštancie. Rozsudok súdu prvej inštancie v II. výroku, ktorým súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 870 eur spolu s 8,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 578 eur, počnúc dňom od 25. 02. 2015 až do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 292 eur počnúc od 13. 09. 2016 do zaplatenia, vychádzajúc z obsahu odvolania žalobcu odvolaním napadnutý nebol.

14. Odvolací súd posudzujúci odvolanie žalobcu v časti zamietnutia jeho rozšíreného nároku dospel k záveru, že rozhodnutie v tejto časti, t. j. v časti výroku III. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) v spojení s § 391 ods. 2 CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, to z nižšie vymedzených dôvodov.

15. Žalobca v podanom odvolaní smerujúcom voči zamietajúcemu výroku III. namietal, že súd prvej inštancie v rámci posúdenia preukázania jeho nároku v rámci rozšírenia jeho žaloby, keď žalobca mal za to, že žalovanému uhradil najskôr sumu vo výške 1.470 eur a následne (rozšírením žaloby) sumu vo výške 1.566 eur, neprihliadol na ním predložený dôkaz, a to výpis z klientskej zóny, ktorým žalobca preukazoval jeho rozšírený nárok, a teda to, že žalovanému mal zaplatiť súhrnne sumu vo výške 1.566 eur. Na základe uvedeného teda považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým došlo k zamietnutiu jeho nároku vo výške 96 eur je nesprávne a svojvoľné, pričom súd prvej inštancie celkom zjavne neprihliadol na všetky predložené listinné dôkazy.

16. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že napriek tomu, že žalobca podaním zo dňa 06. 09. 2016, ktorým rozšíril svoj žalobný návrh o sumu 292 eur a potom domáhajúc sa zaplatenia sumy 966 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 674 eur odo dňa 25. 02. 2015 do zaplatenia a 5 % úroku z omeškania zo sumy 292 eur od 13. 09. 2016 do zaplatenia, ako prílohu k uvedenému podaniu doručil aj výpis z klientskej zóny žalobcu (č. I. 74), ale súd prvej inštancie vôbec takýto dôkaz nevykonával a zároveň nevykonanie uvedeného dôkazu ani nezdôvodnil. Aj keď súd nemusí vykonať všetky účastníkom navrhnuté dôkazy, výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať,

je výlučne na súde (§ 185 ods. 1 CSP), ktorý musí dbať na to, aby nevylúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdený účastníkom, ak tento skutkový poznatok nebude preukazovať iným dôkazom. Ak by súd vylúčil z dokazovania dôkaz, ktorým bolo možné preukázať rozhodujúcu skutočnosť, zakladá to odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP.

17. V tejto súvislosti je zároveň nevyhnutné zdôrazniť, že v danom prípade sa nemožno stotožniť s odvolacou námietkou žalobcu, že v danom prípade ide o nesporné tvrdenie, ktoré by nebolo popreté protistranou, keď žalovaný následne aj po rozšírení žaloby zotrval na tvrdení, že žaloba uhradil sumu 1.470 eur, keď následne v priebehu konania doložil ako dôkaz výpis z jeho internej dokumentácie (č. I. 81), s ktorým sa súd prvej inštancie taktiež nevysporiadal. V danom prípade je teda nutné konštatovať, že súd prvej inštancie nevykonaním uvedených dôkazov naplnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, keďže išlo o dôkazy, ktoré mohli preukázať sporné skutočnosti a vykonaním týchto dôkazov mohol súd prvej inštancie následne dospieť k inému právnomu záveru o nároku žalobcu, ktorý bol napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie čiastočne zamietnutý. Na základe uvedeného je teda rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti výroku o čiastočnom zamietnutí nároku žalobcu (v sume 96 eur) a súvisiacom výroku o trovách konania predčasné a zároveň pre absenciu riadneho odôvodnenia aj nepreskúmateľné, keď súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vôbec nevyssporiadal sa s tým, prečo nevykonával v konaní navrhnuté dôkazy.

18. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06). Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatnení. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06).

19. Podľa 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

20. Súd prvej inštancie bol povinný rozhodnutie odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 220 CSP, čo je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z Listiny základných práv a slobôd ako aj z článku 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi. Stav, kedy rozhodnutie neobsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 220 CSP vedie v konečnom dôsledku k tomu, že sa stáva nepreskúmateľným. Ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, musí ho odvolací súd zrušiť, pretože inak by zaťažil konanie vadou, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

21. Nedostatok odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia je vo svojej podstate porušením základného práva sporovej strany na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasledujúcich Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Judikatúra nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypořadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesta pre dohady a domnienky.

22. Odvolací súd v posudzovanej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa neriadil vyššie uvedenými zásadami právneho štátu. Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo zdôvodnené a presvedčivé. Prihliadajúc na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nespĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle 220 CSP, a preto ho možno považovať z pohľadu vyššie uvedeného za predčasné (v dôsledku nevykonania navrhnutého dôkazu, ktorým mohlo dôjsť k preukázaniu sporných skutočností) a zároveň z uvedeného dôvodu aj za nepreskúmateľné v takej miere, že došlo k porušeniu práva strán sporu na spravodlivý proces, opreto odvolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie povinný vykonať navrhnutý dôkaz a vyvodiť z neho relevantné skutkové zistenia, v opačnom prípade bude povinný riadne odôvodniť skutočnosť, prečo nevykonal žalobcom navrhnutý dôkaz v súlade s § 220 CSP.

23. Zo všetkých zhora uvedených dôvodov odvolací súd rozhodol tak ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, keď svoje rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).